

Martin von Arndt

Smrt je pošťák s kloboukem

Der Tod ist ein Postmann mit Hut

(výňatek z románu)

Smrt je pošťák s kloboukem. Každou první středu v měsíci mi přinese doporučený dopis. Přidrží mi svůj přenosný terminál a podá tužku, která vypadá jako křivě zatlučený tesařský hřebík, a já načmárám velký kruh a uprostřed něj udělám zprava doleva jeden háček a seshora dolů druhý, což vypadá jako poněkud odvážný, blahosklonný, a přece jen zlehka vyvedený podpis. Pak pošťák, který mi už dávno tyká, naznačí úsměv a zlehka se prstem dotkne své pokrývky hlavy, pěkného tyrolského klobouku. Nabídnu mu borovičku. Zvrhne ji do sebe, zvrátí přitom hlavu a přivře oči, olízne si zuby, zamlaská jazykem, usměje se, ještě jednou zajede prstem ke kloboučku a pak se otočí na prahu. Ještě se za ním chvíli dívám, sleduji jeho kolébavou chůzi, kterou způsobují nohy do x, a pak se vrátím s prázdnou skleničkou a doporučeným dopisem do bytu. Potom se s oběma věcmi posadím za stůl. Pošoupnu si židli, abych si mohl dát nohu přes nohu. Čekám. Čekám a pozoruji jednu plnou, jednu poloprázdnou nebo prázdnou láhev borovičky nebo skleničku. Počítám mouchy na stropě. Sütterlin hmyzu. Tichá, pohyblivá dekorace. Čekám. Hodinu nebo i dvě. Na dopis se nepodívám.

Když nastane pravá chvíle, nějaké třetí osobě by to mohlo připadat, jako že už jsem připraven, prisunu židli blíž ke stolu a otevřu obálku. Možná tentokrát, jása něco ve mně vstříc novému vývoji hry. Ale ne. Zase jen jednou přehnutý bílý list papíru. Měsíc za měsícem se vracející bílý list, anonymní psaní v obyčejné obálce, ofrankované známkou z automatu. Dneska stejně jako minulý měsíc. Jako předminulý měsíc. Jako pokaždé.

První doporučený dopis jsem dostal před dvěma lety, na své čtyřicáté narozeniny. Tenkrát srovnával ještě můj pošťák jméno na dopise se jménem v mém osobním průkaze, do kterého chtěl nahlédnout. Zarazil se, když uviděl, že jsem Němec, pak pokrčil rameny a něco nesrozumitelného po tyrolsku zamumlal, možná to měla být omluva, že proto ještě nemusím být špatný člověk, a dotkl se prstem svého kloboučku. Potom mi proti podpisu vydal obálku, na níž nebyla uvedena adresa odesílatele, viděl jsem, jak klobouček zmizel na schodech, a když zmizel nadobro, uvažoval jsem o jedné z těch rakouských zvláštností. Tady nosí poslové

s doporučenými dopisy kloboučky, žádné čapky nebo čepice, nýbrž tyroláčky. Tady je zkrátka všechno tak trochu folklór, pomyslel jsem si.

Prázdný papír jsem z obálky vyndal během čištění zubů. Prostudoval jsem ho z obou stran a zkoumal vnitřek obálky tak dlouho, dokud jsem si nebyl jistý, že v ní už doopravdy nic není. Určitě nějaké nedorozumění, odesílatel se bude hrozně zlobit, až doma zjistí, že důležité věci má pořád ještě na stole a že za své peníze nic nebo téměř nic neposlal. Zařekne se, že si dá příště větší pozor, a připraví si novou obálku.

Přes první impuls jsem obálku nevyhodil. Bylo na ní přece bezpochyby uvedeno mé jméno, a tam, kde je místo pro odesílatele, nestálo nic, a připadalo by mi proto jako drzost nebo neuctivost, abych dokument jen tak ničil.

Bylo mi čtyřicet. Přesně před rokem Ines naposledy postříkala bulharskou růžovou vodou kytice, které jsme měli všude v našem společném bytě (protože růže, jak zdůraznila, dneska už vůbec nevoní), vrátila mi klíče a položila na kuchyňský stůl tři ověřené kopie dokladu o našem rozvodu.

„Nechala jsem udělat několik kopií i pro tebe, ty člověk potřebuje pořád.“

Jako obvykle nedopila kávu a postavila hrníček do dřezu (se zbytkem kávy jsem o několik dní později jako obvykle, a jako by se mezitím nic nestalo, potřísnil dno myčky). Potom se mi zlehka čelem opřela o čelo – cítil jsem růžovou vodu – a řekla: „Gumovník a květiny si necháš ty.“

Přikývl jsem. Nenechal jsem si jen gumovník.

Když se pak někdy Ines ozvala, že za mnou přijde, provedl jsem nejdřív inspekční prohlídku celého bytu a schoval všechny předměty, které by mohly upomínat na náš dřívější společný život. Nechtěl jsem jí dát příležitost, aby mohla sklonit hlavu, tiše s ní potřást jednou sem, jednou tam, a s lehkým zklamáním v hlase zamumlat: „Ach Jo, co je pryč, je pryč.“

Co je pryč, je pryč. Myslel jsem na sebevraždu. Nebo na ni nemyslel. A když jsem na ni nemyslel, tak jen proto, že jsem opravdu necítil potřebu napodobovat svého otce. Otce, který mi to všechno nadrobil. Dny rovnoměrně ubíhaly a já z nich nedokázal dostat nic, co by svědčilo o osobnosti. Vstával jsem (příliš) brzy, uvařil si kávu (která mi nechutnala), zase jsem si lehl, přestože jsem věděl, že mi to morálně neprospěje. Zase jsem vstal (příliš pozdě), zašel do bufetu a buď se přejedl, nebo snědl jen zlomek toho, co jsem si objednal; cestu k trafice jsem si dokázal odepřít, alespoň v tomhle jsem chtěl zůstat před sebou silný, vždyť kouření jsem si přece

odvykl; i když jsem to udělal jen proto, abych před Ines vypadal jednou taky jako nový muž.

Na matčin pohřeb jsem byl s Ines naposledy v Německu, bylo to také naposledy, kdy jsme jeli někam spolu.

Už když jsme seděli v nočním vlaku směřujícím na sever, Ines věděla, že mě opustí, chtěla jen počkat po pohřbu, dopřát mi dva měsíce smutku. Jela se mnou, protože mě nechtěla a nemohla nechat samotného s mými rozporuplnými pocity ve chvíli, kdy se nebudu moci opřít ani o svůj nikotin.

Kontakt s matkou jsem udržoval víceméně sporadicky. Z jednoho okamžiku na druhý už pro mě nepřicházelo v úvahu další turné, evropský hudební průmysl ležel v troskách, pokud měl člověk věřit hudebním agenturám. Mezi matkou a mnou nezůstalo v telefonu nic, ani její půlhodinové výčitky, že jsem promarnil mládí i její peníze, ba celý život na hudební vzdělání a měl bych alespoň hledět, abych nedopadl jako otec. Na vnuky teď zřejmě také pomýšlet nemůže, my s Ines můžeme svět klidně přenechat svým rukolám a mravencům, děti zkrátka už dneska nejsou v módě.

To všechno bylo zavazující a určovalo automatický průběh všech našich hovorů.

Teď, když jsme si vyměnili pozdravy a navzájem se informovali a našem zdraví a o počasí v Německu a Rakousku, odmlčeli jsme se. Asi tak čtvrt eura jsme nic neříkali. Pak matka řekla: „Ty se zase houpeš na židli?“

„Ne.“

„Vždyť slyším, jak to vrže.“

Vydechl jsem a postavil přední nohy židle co nejtišeji na zem.

„Opravdu ne?“

„Ale ne.“

„Neměl by ses na té židli houpat. Ještě si vytřešes mozek z hlavy.“

Další čtvrtéuro ticha. Nakonec jsem řekl:

„Matko, já to teď položím.“

„Ano,“ odpověděla, „já taky.“

A položilo sluchátko dřív než já.

Ines mě nechtěla nechat samotného s mrtvou matkou, s dědictvím mrtvé matky, s dědictvím mrtvé matky v mé hlavě, než mě sama nechá samotného. Vážně jsem počítal s tím, že se budu moct vyplakat na jejích prsou, prožít jemnou, tichou

očistu, která se projeví sjednocujícím způsobem na našem vztahu. Ale během těch tří dní, kdy jsme se vrhli na matčino dědictví, jsme se odcizili víc než kdy předtím. Má žena vykonala hlavní práci, pokoušela se ušetřit mě všeho nepříjemného, co by mohlo vyústit v nějaké problémy. Zbavila matčin byt, který byl těsně před naprostým zpusnutím, všeho, co dávno patřilo do odpadu. Třídila, pořádala, dávala vyklízecí četě pokyny, uplatila zahradníky na hřbitově, aby se postarali o hrob, promluvila se stařecky působícím notářem, který pro nás neměl jiné sdělení, než že z mého dědictví nic nezbylo, matka vedla nákladný život, který by do ní nikdo neřekl. Ines se mi ve všech těch dětských hračkách a haraburdí přiblížila jako nikdo jiný předtím. A to ji ode mě definitivně odehnalo. Ta blízkost jako by se na nás lepila. Bála se mých dotyků, unikala jim, odpírala mi je. Možná proto, že jsem pořád ještě byl součástí téhle matky, jejíž špinavé zbytky po inkontinenci musela odstraňovat z ucpaného záchodu, že vždycky její součástí budu, a to taky bylo všechno, co po téhle matce zbude.

Během té doby jsme spali v jednom levnějším hotelu přes internet. Ines naléhala, že nechce v matčině bytě trávit ještě i noci. Večer před odjezdem byla ještě zamklejší. Všechno bylo zařízeno. Definitivně. Vezmeme si jen gumovník, toho jí bylo líto. Vyšla ze sprchy, vrhla se na postel s mokkými vlasy, které si nechala narůst až po ramena, a masírovala si spánky. Zřejmě ji rozbolela hlava. Svým temným, chraptivým hlasem, který mě hned od začátku našeho vztahu okouzloval, naříkala:

„Dojdi mi prosím tě pro vodu, Jo.“

Kroužila si prsty po spáncích stále intenzivněji a já se tedy rozběhl dolů po schodech. Chtěl jsem jí donést nejlepší vodu, jakou kdy pila. Vodu, která nejenže zažene všechny její bolesti, ale bude i symbolem mého uznání za všechnu její námahu v posledních dnech, dá jí zapomenout na to, co se během nich událo a postaví náš vztah na nový základ.

Automat na pití stál opuštěný ve vstupní hale. Vhodil jsem minci, indikátor mi ukázal aktuální stav konta: +01,00 €. Vedle bylo upozornění, aby člověk nevolil nic z prázdných přihrádek. Vybral jsem číslo nápoje, ve čtyřech po sobě jdoucích přihrádkách byla stejně už jen voda, ostatní návštěvníci hotelu se zřejmě udržovali při životě pivem. Opatrně jsem zkontroloval číslo a stiskl. Nic. Pak se jedna z přihrádek líně pohnula, zaskřípala jako pro ujištění, že se vůbec něco děje, ale žádná láhev nevypadla a dolní přihrádka, odkud se nápoje vybíraly, zůstala prázdná. Nějakou chvíli indikátor blikal, objevilo se -01,00 €, a pak skočil zpátky na 00,00.

Další drobné už jsem neměl. Zase jsem jednou něco udělal špatně, říkal jsem si, když jsem se plížil nahoru.

„Jaks viděl, taks koupil“, jako by říkaly její oči. Už dávno si posloužila vodou z kohoutku.

Na zpáteční cestě do Innsbrucku jsme seděli v jídelním voze, vlak byl přeplněný, zapomněl jsem koupit místenky. Ines chvíli pozorovala mou tvář ve skle (dělal jsem, že to nevidím), pak sklonila hlavu a tiše jí potřásla, jednou sem, jednou tam. Prsty si kreslila v rozlité kávě na desce stolu. Tečka čárka puntíček, hotový je měsíček, mrkev čočka dýně, hotová je tchyně. Tušil jsem, že by chtěla nejraději vygumovat matku z mých rysů ve tváři, ale nedařilo se jí to.

Dopřála mi dva měsíce smutku.

Kdo by zacházel tak daleko, začal jsem si klást otázku, a posílal mi měsíc co měsíc prázdný dopis? A proč? Nebyl to všechno jen špatný vtíp?

Prázdný papír, to bych se od Ines nadít mohl, přinejmenším ještě v době, kdy jsme byli spolu. Hodilo by se to k jejím výčitkám, které pronášela ráno co ráno, než odešla do práce. Od té doby, co jsem nedostával žádnou další práci a místo ve studiu trávil čas doma.

Že nemůže být s někým, kdo svůj život vede tak nenáročně, a především se bojí všeho, co byť jen vzdáleně připomíná kariéru. Že si nemůže vážit někoho, kdo u ní žádnou úctu nevzbuzuje, protože si sám sebe neváží. Že neví, co bude dál.

Že bych se o to měl alespoň pokusit.

Pokusil jsem se. Předsevzal jsem si, že se o to alespoň jednou pokusím, aby Ines konečně věděla, co bude dál. I když jsem měl jen matnou představu, o co bych se vlastně mohl pokusit.

Příběh každého vztahu je příběhem střetů. Odešel jsem za Ines do Innsbrucku, protože jsem chtěl být v její blízkosti. Bývalý přítel ze studií, který se tam jako mladík účastnil výběrového řízení do orchestru, bájil o Innsbrucku jako o perle, k níž ještě bohužel nikdo nenašel příslušnou ústřici, nemluvě o tom, že by ji otevřel. Kromě toho je tam až nápadně velké množství logopedických praxí, s místním dialektem si člověk bez pomoci lékaře sám neporadí.

Proč ne? říkal jsem si. Mohl bych se přestěhovat s Ines do Innsbrucku a alespoň to jednou zkusit.

A tak jsem se dostal k hudebnímu cirkusu, který mě posílal na turné po Evropě. V polotmě za jevištěm jsem hrával naivní melodie. Připadal jsem si, jako by mě večer co večer zkoušeli z abecedy a pak mi ještě nadšeně tleskali.

Měl jsem práci, která mi vynášela měsíc co měsíc čtyřmístné sumy na žirokonto, znalecky kontrolované Ines. Co jsem stále ještě neměl, bylo uspokojení z toho, že jsem ,to' zkusil, že jsem ,to' našel.

Ale miloval jsem chvíle, kdy jsem se v časných ranních hodinách vracíval beznadějně nevyspalý a zapáchající po několikátýdenním pobytu v nočním autobusu a mohl se nemytý natáhnout vedle Ines na postel a vdechovat sluneční paprsky, které se přes den zachytily v blonděném chmýří jejích paží. Sluneční paprsky a vůni kakaa. Ines byla do čokolády jako blázen. Z každého turné jsem jí přivezl nějakou specialitu. Pojíkala je, jako jiní pijí víno, vlastně ne, protože dobré víno člověk převaluje na patře, ale ona si své čokolády lámala na kousíčky a nechala je rozpouštět v žaludku. Ve skutečnosti je pila. Vzpomínám si, že kapičky, které jsem jí slízával z kůže mezi stydkou kostí a stehnem a polykal je, voněly pokaždé trochu po lískových oříšcích. Po souloži Ines přese mě vždycky přehodila nohu, obtočila ji kolem mě, aby mě přikryla, uložila, chránila a skryla před světem, který mě už zase po několika málo dnech připraví o její přítomnost. Nikdy jsem jí nevyprávěl, že jako dítě jsem se vždycky halil do přikrývek, aby ke mně nepronikl ani závan vzduchu. Ani ne tak kvůli chladu, nýbrž kvůli pocitu bezpečí a úkrytu. Ines jako by to věděla, jako by věděla leccos, co jsem jí nikdy nevyprávěl. To byl jeden z důvodů, proč jsem si ji vzal.

Ines byla první ženou v mém životě, která mě nesoudila podle otce. V naší dolnosaské vesnici věděl každý: jsem synem sebevraha. Každý věděl něco, ale nikdo nevěděl nic přesného. Stav, jaký malé dívky jen těžko snášejí.

Otec odešel jednoho dne do lesa a už se nevrátil. Našli ho druhý den ráno vedle besedy střeleckého spolku. Střelil se loveckou puškou do hlavy. Rána z bezprostřední blízkosti, dva dny seškrabávali krev a mozek ze zdi a natírali ji nanovo. Otec se zastřelil, přestože nebo právě proto, že byl úspěšným inženýrem. Žádné dluhy, ničím se neprovinil. A matka tvrdila: ani deprese neměl. Nebyl důvod zastřelit se uprostřed života, na vrcholu kariéry. Nádherná smrt, která si žádala vysvětlení. Nic nemohlo šestnáctiletého kluka s rukama rozdrásanýma do krve, který byl až nestvůrně nesportovní typ vinou své ochablosti a hubenosti, jež zacházela tak

daleko, že mu na pažích a ramenou vystupovaly špičaté kosti, učinit pro dívky jeho věku zajímavějším.

Večerní procházky zaváděly mě i mé spolužačky s krásnou pravidelností do lesa, kde ke mně děvčata, sotva jsme se ocitli na dohled střelnice, obracela oči a šeptala: „Ty, proč to tvůj táta udělal?“

Kdybych to věděl, byl bych jim to opravdu rád řekl, už proto, abych měl ten nepříjemný bod za sebou a uvolnil si ústa pro věci, které mě vzrušovaly mnohem víc. Ale já to nevěděl. A mé nastávající přítelkyně mě nechtěly políbit jen tak pro nic za nic.

Jinak sedmnáctiletá Ines. Byla to urostlá a narozdíl od svých předchůdkyň už vyspělá žena s pevnými, ostře vystupujícími ňadry. Pokožku měla temně bronzovou, klasický římský profil s pěkně vykrouženým obočím, chodila chlapecky nakrátko ostříhaná, a barvila si vlasy na černo. Do lesa nechtěla, vyslechla si mou historku, kterou jsem jí vyprávěl sám od sebe, pohladila mě po ruku, pokrčila rameny a pozdvihla své rty k mým, ale jen proto, aby mě mohla kousnout do spodního rtu, zašklebit se a pak mě opravdu políbit. Za to všechno jsem jí musel slíbit jedinou věc: že nikdy nevezmu do ruky zbraň.

Odmítl jsem narukovat.

A začal studovat hru na kytaru.

Když mi bylo sedm, daroval mi otec lehlou přenosnou kytaru. On sám byl určitým veselým způsobem absolutně nemuzikální, jakýkoli projev mých schopností, které jsem postupně na tomto nástroji prokazoval, ho uváděl v úžas a on projevoval obdiv, jako bych byl nějaký předčasně vyspělý matematický génius. Na to jeho představivost prostě nestačila. Hrál jsem rád, ale skutečného pokroku jsem nedosahoval. Teprve po jeho smrti jsem se vrhl do učení. Když hraju, říkávala matka, jsem stoprocentně sám se sebou a se svým otcem. To ale nebyla úplná pravda. Když jsem hrál, nebylo alespoň vidět, jak mám do krvava rozdrásané ruce. Nebo se na ně nikdo nedíval. Dívali se mi na obličej, nesledovali mé pohyby. Od velkých dzezových kytaristů jsem odkoukal zadumaný, tklivý výraz. A nejenom jejich výraz.

Matka byla dojatá a financovala by cokoli, co by mi zabránilo podobat se otcí. A Ines, s níž jsem v té době chodil tři roky, ve mně viděla muže s perspektivou skvělé kariéry. Byla úplně blázen do mých hudebně nadaných prstů, laskala je a po hře si je strkala do úst (voněly po kovu, říkávala, za to mohou tři struny, éčko, áčko a děčko), a chtěla, abych ji uspokojoval rukou. Snil jsem o svých prstech v Inesiných ústech, o

svých prstech mezi jejími stehny. O kariéře jsem nesnil nikdy. Kariéra, to byla pro mě rána uprostřed noci, kterou nikdo neslyšel, a stříkance krve na zdi, již museli co nejrychleji zabít, protože co by si sváteční střelci pomysleli?!

Studium jsem absolvoval bez zvláštních příhod, nesměl jsem Ines ani matku zklamat. Kytara byla milým domácím zvířetem, které toho po mně moc nepožadovalo.

Ale už krátce po svatbě přestala Ines používat nástroj jako sexuální stimulant. Když se po nákupu žemlí vrátila domů a zastihla mě s kytarou v ruce, vyhýbala se mým pohledům a mlčky třídila nákup na kuchyňském stole. Nabídl jsem jí, že budu dělat několik let muže v domácnosti, ale ona po mně chtěla víc. Víc iniciativy. Nechtěla pořád o všem rozhodovat sama, když ze mě nic vlastního, nic původního nedostane.

Ines vzala konvici z kávovaru, aby nám nalila.

Prostřela ke snídani, jako obvykle. Chtěl jsem jí naznačit, že s ní rád budu vstávat časněji, než musím. Namazala si půlku žemle nízkokalorickým sýrem.

„Tys chtěl vždycky jen zpátky svoje dětství. A já chci být konečně dospělá.“

„Jak prosím?“

Postavil jsem šálek na stůl. Můj pohled padl na dvě kostky cukru na mém talířku.

„Které části z toho jsi nerozuměl?“

„Proč bych měl chtít zpátky své dětství?“

„Možná proto, že ti je vzal tvůj otec?!“

„Můj otec se zabil, když mi bylo šestnáct. Trochu pozdě na dětství.“

„A jak bys nazval svůj pokus nemuset přebírat za svůj život žádnou zodpovědnost?“

Zarazil jsem se. Řekl jsem: „Rock'n roll?“

„Proboha, Jo...!“

Ines zakroutila očima a tiše potřásla hlavou, jednou sem, jednou tam.

„Přesně to mám na mysli.“

Ines snědla druhou žemli a dolila mi kávu.

„Mám pocit, že se vůbec o nic nesnažíš,“ říkala a hleděla do talířku, chovala se jako orákulum a já při nejlepší vůli netušil, co chce z toho talířku vyčíst.

„Ovšemže se snažím, je přece námaha –“

„Je pro tebe namáhavé se mnou žít?!“

„Pro mě?“
„Ano, pro tebe.“
„Já si spíš myslím, že ty to máš těžké se mnou.“
„To je jednoduché.“
„Co?“
„Takhle to otočit. Zjednodušíš si to.“
„Tak jsem to nemyslel, já –“
„Nevytácej se, řekni mi konečně, co si myslíš.“
„Já se přece vůbec nevytáčím, já –“
„Ano?“
„Sakra, už nevím, co jsem chtěl říct.“
„Už musím jít.“
„Už musíš jít.“

Opravdu už musela jít.

Co si přejeme a co dostaneme – jsou dva páry bot, a oba tlačí. To si asi myslela Ines, když se pohledem plným odporu se mnou loučila, zatímco já si míchal kávu nožem, jímž jsem si předtím natřel chleba máslem, abych neušpinil další lžičku nebo abych si prostě ušetřil cestu k příborníku.

Šel jsem za Ines do Innsbrucku, protože jsem chtěl zůstat v její blízkosti. A protože jsem to nesměl takhle ukončit.

Ines mi o své poslední návštěvě předem nic neřekla a já neměl čas zbavit svůj byt našich vzpomínek. Potřásla hlavou, jednou sem, jednou tam.

„Jak dlouho to má ještě takhle jít dál?“ zeptala se, zatímco připravovala kávu. V mé kuchyni se vyznala. Měla na to pořád právo.

„Nemám poněti,“ lhal jsem, „o čem to mluvíš.“

„Ty nemáš poněti, o čem mluvím. Kdybys na mě alespoň *chtěl* nezapomenout, brala bych to jako poklonu. Ale ty na mě prostě zapomenout *nemůžeš*. Opět něco tak bezděčného. Není v tom ani kousek tvé vlastní vůle.“

Pozoroval jsem ji ze strany. Tváře jako by jí změkly, lícní kosti už jí tolik nevystupovaly. Poněkud se zaoblila. Kávovar zachrchlal, Ines přede mě postavila plný šálek. Podávala mi kostkový cukr. Znali jsme se teď skoro pětadvacet let. Pořád ještě nevěděla, jak mám rád kávu (bílou, bez cukru, u svého nového přítele, úspěšného klenotníka, to věděla určitě už po prvním setkání). Zhluboka jsem se

napil (černé kávy, bez mléka, bez cukru), vzal si jednu z jejích cigaret a obřadně si zapálil.

„Ty už zase kouříš?“ zeptala se.

„Ano.“

„Odkdy?“

„Od teď.“

Ines našpulila rty a pokrčila nos. Přitom jsem ani nelhal. Kouřil jsem jen proto, abych si uvolnil ruce, před jejím pohledem, který jsem nechtěl cítit na svých kloubech.

Rozhodl jsem se, že ji podrobím zkoušce, že se jí s něčím svěřím. Vyprávěl jsem jí o svých dopisech. Zívla a shrnula si pramínek na blond obarvených vlasů z čela, který se jako obvykle zachytil do jejího (našeho?) prstenu.

„Je to vůbec – ‚dopis‘?“ zeptala se, vzala si cigaretu a cvrnkla mi rychlým pohybem ukazováčku krabičku přes stůl.

Dotklo se mě to a cvrknul jsem jí krabičku zpátky. Ines vycítila mou náladu a řekla klidnějším hlasem: „Je to vůbec dopis, když v něm nic nestojí, Jo? Opravdu si myslíš, že je to dopis?“

Nechtěl jsem diskutovat. Ale diskutovali jsme. Po půldruhé hodině vytrvalého přetahování sem a tam mi radila, abych s tím šel raději na policii, podívala se na hodinky a diskuzi uzavřela lapidárními slovy:

„Odmítني ho přijmout.“

Přikývl jsem, rovněž se podíval na její hodinky a řekl: „Už musíš jít.“

Naše setkání mě vyčerpalo. Hlavně proto, že mi ukázalo, že Ines nic nepochopila. Odmítني ho přijmout – takový nesmysl! Jako by se tím něco změnilo. To je totéž, jako kdyby někdo radil topícímu: „Osvěž si údy, příteli, a plav!“

Věděl jsem, že zase začnu s kouřením, že Ines mě nepřestane mít ráda, aniž mě kdy ještě bude milovat, a že se tedy spíš změní v mondénní klenotníkovu choť, než aby mi posílala takové dopisy.

Při kamarádském políbení na rozloučenou mi vylíčila, jak si její přítel už zase otevírá novou pobočku, tentokrát v Bregenzi. Myslel jsem na to, že můj poslední dopis měl razítko z Bregenze.

Dva týdny nato byla první středa v měsíci.